

- 3.2. naruszył prawo i popełnił oczywisty błąd w ocenie uznając, że Komisja nie przekroczyła zakresu uznania w ramach stosowania art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
4. Naruszenie prawa poprzez uznanie, że Komisja nie była zobowiązana do przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do serbskiego eksportera. W szczególności Sąd:
  - 4.1. naruszył prawo uznając, że poszanowanie prawa do obrony Eurofer nie wymaga przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen;
  - 4.2. naruszył prawo uznając, że skarżący w postępowaniu antydumpingowym nie może powoływać się na wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony; oraz
  - 4.3. naruszył prawo stwierdzając, że sporne rozporządzenie zachowuje zasadę dobrej administracji zapisaną w art. 41 Karty praw podstawowych.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. 2017, L 258, s. 24).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeals Service Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – VI przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-247/20)

(2020/C 313/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeals Service Northern Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: VI

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dziecko posiadające prawo stałego pobytu w EOG jest zobowiązane do utrzymania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w celu zachowania prawa pobytu, jak miałyby to miejsce gdyby było osobą samowystarczalną zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia z 2016 r.?
- 2) Czy za niezgodny z prawem Unii w świetle art. 7 ust. 1 dyrektywy 2004/38 (¹) i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionym w pkt 70 wyroku w sprawie C-480/08 Teixeira należy uznać wymóg, zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia z 2016 r. [który stanowi, że ochrona w ramach pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w Zjednoczonym Królestwie przysługuje studentowi lub osobie samowystarczalnej, w świetle art. 16 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) tego rozporządzenia, wyłącznie jeżeli tego rodzaju ochrona obejmuje zarówno tę osobę, jak i wszystkich właściwych członków jej rodziny]?

- 3) Czy w świetle w pkt 53 wyroku w sprawie Ahmad przeciwko Secretary of State for the Home Department [2014] EWCA Civ 988, porozumienia wzajemne w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego między Zjednoczonym Królestwem a Republiką Irlandii w ramach wspólnej strefy podróżowania są uznawane za „porozumienia wzajemne” i w związku z tym stanowią pełne ubezpieczenie zdrowotne dla celów art. 4 ust. 1 rozporządzenia z 2016 r.?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 15 czerwca 2020 r. – Thelen Technopark Berlin GmbH / MN**

(Sprawa C-261/20)

(2020/C 313/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thelen Technopark Berlin GmbH

Druga strona postępowania: MN

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z prawa Unii – a w szczególności z art. 4 ust. 3 TUE, art. 288 akapit trzeci TFUE i art. 260 ust. 1 TFUE – wynika, że art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (¹) wywołują skutek bezpośredni w ramach toczącego się postępowania sądowego między jednostkami w taki sposób, że należy odstąpić od stosowania stojących z tą dyrektywą w sprzeczności uregulowań krajowych zawartych w § 7 niemieckiego Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen (rozporządzenia w sprawie wynagrodzeń za usługi architektów i inżynierów, zwanego dalej „HOAI”), zgodnie z którym przewidziane w tym regulaminie wynagrodzeń stawki minimalne za usługi planistyczne i nadzorcze świadczone przez architektów i inżynierów – z zastrzeżeniem określonych wyłączeń – są wiążące, a uzgodnienie w umowach z architektami lub inżynierami wynagrodzenia niższego niż to wynikające ze stawek minimalnych jest nieskuteczne?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:
- a) Czy uregulowanie przez Republikę Federalną Niemiec wiążących stawek minimalnych za usługi planistyczne i nadzorcze świadczone przez architektów i inżynierów w § 7 HOAI narusza swobodę przedsiębiorczości w świetle art. 49 TFUE lub inne zasady ogólne prawa Unii?
- b) W przypadku udzielenia na pytanie drugie lit. a) odpowiedzi twierdzącej: Czy takie naruszenie skutkuje tym, że w toczącym się postępowaniu sądowym między jednostkami należy odstąpić od stosowania krajowych uregulowań dotyczących wiążących stawek minimalnych (w tym przypadku: § 7 HOAI)?

(¹) Dz.U. 2006, L 376, s. 36.